

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 199/25
24.4.2025. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Татјане Обренчевић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Јована Ждрале, адвокат из Београда, Јурија Гагарина 74, против туженог ББ из ..., кога заступа Владимир Вучинић, адвокат из Београда, Ресавска 70/2, ради делимичног лишења родитељског права и одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П2 590/23 од 13.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 590/23 од 13.11.2024. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и осмом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог изјављена против става шестог и седмог изреке, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 590/23 од 13.11.2024. године ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке делимично је лишен родитељског права тужени ББ у односу на малолетну ВВ рођену 23.04.2016. године у ... и то права да одлучује о промени пребивалишта на територији Републике Србије и иностранству, као и права да одлучује о образовању малолетне ВВ на територији Републике Србије и иностранству. Ставом трећим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици па је забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава тужиљу АА из ... и малолетну ВВ из ... и наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље АА и малолетне ВВ, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици па је забрањено туженом ББ из ... да се приближава тужиљи АА из ... и приступа у простор око места рада тужиље АА из ... на удаљености мањој од 300 метара и налаже му се да се уздржава од приближавања тужиљи АА и приступа месту

рада тужиље АА на означеној удаљености под претњом принудног извршења. Мера заштите од насиља у породици остаје на снази годину дана и евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде. Ставом петим изреке одређена је привремена мера па се тужени ББ делимично лишава родитељског права у односу на малолетну ВВ рођену 23.04.2016. године и то права да одлучује о промени пребивалишта у земљи и иностранству, као и права да одлучује о образовању малолетне ВВ на територији Републике Србије и иностранству. Констатовано је да ова привремена мера траје до правноснажног окончања поступка а да евентуално изјављена жалба не задржава извршење овог решења. Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље АА којим је предложено да се тужени ББ из ... делимично лиши родитељског права и то у делу давања сагласности за прелазак границе ради путовања и за вађење путне исправе за малолетно дете, као неоснован, а ставом седмим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере заштите од насиља у породици и то мере забране даљег узнемиравања тужиље АА из ... и малолетне ВВ из ..., као и мера забране приступа тужиљи на месту њеног рада, као неоснован. У ставу осмом изреке садржано је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужени из свих разлога предвиђених у члану 373 став 1 ЗПП.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Пресуда је довољно образложена и непротивречна, нема ни друге недостатке због којих њена правилност не би могла да се испита, па се жалбом неосновано указује на битну повреду из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према стању у списима парничне странке су биле у ванбрачној заједници у којој је рођено заједничко малолетно дете, ВВ, дана 23.04.2016. године. Пресудом Другог основног суда у Београду П2 219/21 од 05.05.2023. године вршење родитељског права над малолетном ВВ поверено је мајци АА и одређено да ће иста самостално вршити родитељско право. Истом пресудом уређени су лични односи малолетног детета са оцем, овде туженим, и исти је обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање плаћа месечно износ од 15.000,00 динара сваког 01. до 15. у месецу за текући месец почев од 17.02.2021. године.

Од дана покретања поступка за вршење родитељског права дошло је до поремећаја односа између парничних странака. Приликом уписа малолетне ВВ у први разред тужени се није појавио на тестирању нити је дао сагласност за њен упис у први разред Основне школе "...". Како је тужилца исходовала привремену меру у поступку поводом вршења родитељског права иста је успела да упише дете у школу по жељи. У току поступка утврђено је и да је тужени одбио да да сагласност за прелазак државне границе ради одласка детета на летовање, а исти није сагласан ни са пресељењем малолетне ВВ са мајком у Аустрију. Током поступка утврђено је и да је тужени према тужиљи примењивао насиље у више наврата и то тако што је за време јесењег школског

распушта 2024. године дошао у салону ком је мајка запослена тражећи малолетну ВВ тврдећи да је заточена, претећи запосленима и том приликом малолетну ВВ ухватио за главу уверавајући је да ће тата да је спаси. Том приликом је тужиљу која је покушала да утеши дете одгурнуо, а она је изгубила равнотежу и пала на лакат, а по његовом одласку позвала је полицију. Осим тога 2022. године тужени је самоиницијативно дошао на врата тужиље која се паковала са ћерком како би отпутовала у Аустрију и након што му је она отворила врата тужени је почео да је вређа говорећи јој да је курва и грозна мајка и да ће је послати на гроб код мајке и брата.

Из налаза и стручног мишљења Градског центра за социјални рад у Београду, Одељење Вождовац, утврђено је да је тужилца адекватних родитељских капацитета и да је усмерена на задовољавање дечијих потреба, да је способна да их препозна и благовремено задовољи и процењено је да је предлог за делимично лишење родитељског права сагласан најбољим интересу детета. Овај центар се изјаснио и да је предлог за изрицање мере заштите од насиља у породици у односу на тужиљу АА целисходан и у њеном интересу као и предлог за одређивање мере заштите од насиља у породици и то мере забране даљег узнемиравања малолетног детета.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд је нашао да су испуњени услови да се тужени делимично лиши родитељског права и то у делу одлучивања о промени пребивалишта за малолетно дете и образовања на територији Републике Србије и иностранству из разлога што је утврђено да тужени својим понашањем онемогућава малолетно дете да оствари своја права. Од стране првостепеног суда процењено је да ће мајка пресељењем у Аустрију бити у могућности да оствари боље животне услове за себе али и за дете о коме адекватно брине и чије потребе препознаје и задовољава. Приликом одлучивања првостепени суд је ценио понашање туженог приликом одабира школе а којом приликом је одбио да да потребну сагласност за упис те је нашао да су се испунили услови да мајка самостално одлучује о праву детета на образовање.

Ценећи услове за одређивање привремене мере од заштите од насиља у породици првостепени суд је закључио да постоје околности које указују да тужени врши насиље према тужиљи и према малолетном детету и да својим понашањем угрожава њихов телесни интегритет, душевно здравље и спокојство оцењујући исто као дрско, злонамерно и безобзирно.

Првостепени суд је за своју одлуку дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, а који наводима жалбе нису доведени у сумњу.

Родитељи су дужни да образују дете и да се старају о правима своје деце, а дете има право на образовање у складу са својим интелектуалним способностима, жељама и склоностима. Ускраћивањем сагласности да малолетна ВВ упише жељену школу, а без оправданог разлога, указује на занемаривање ове дужности од стране туженог и непрепознавање њеног најбољег интереса због чега су се испунили услови да тужени буде делимично лишен родитељског права у овом делу.

Такође правилно је првостепени суд ценећи све околности случаја закључио да

је у одсуству споразума родитеља најбољи интерес детета да тужени као родитељ који не врши родитељско право буде лишен права на одлучује о пребивалишту детета као једном од питања које битно утиче на његов живот, а имајући у виду да је пресељење односно промена пребивалишта мотивисана жељом тужиље да омогући боље животне услове детету о коме се адекватно брине и стара.

Оцењујући понашање туженог као непримерено, а којим је угрозио телесни интегритет и душевни мир тужиље и то у присуству малолетног детета чиме је посредно угрожена и његова равнотежа и спокојство правилно је првостепени суд закључио да су се испунили услови за изрицање предложене мере заштите.

Неосновано тужени жалбом указује на породичне прилике тужиље, а које се тичу њеног брата и мајке обзиром да су исти ирелевантни за одлучивање у овом спору. Такође, овом одлуком суд не задире у право малолетне ВВ да одржава контакт са туженим нити са својом баком и деком нити ускраћује могућност да иста са њима одржава контакт, а како се то наводи у жалби. Неосновани су наводи жалбе којима се тужени позива на законом једнаке улоге парничних странака у вршењу родитељског права, а имајући у виду да је правноснажном пресудом малолетна ВВ поверена тужиљи на самостално вршење родитељског права, а што свакако не искључује право и дужност туженог да издржава, да са њом одржава личне односе и да заједно са тужиљом одлучује о питањима које битно утичу на њен живот у свим сегментима осим у оном делу у ком је тог права лишен.

Правилна је одлука првостепеног суда којом је дозволио преиначење тужбе обзиром да је то било целисходно и да није утицало на ефикасност и дужину трајања поступка.

Решење о парничним трошковима донето је правилном применом члана 207 Породичног закона.

Одлука у ставу другим изреке ове пресуде донета је применом члана 389 став 1 у вези члана 378 став 3 Закона о парничном поступку јер тужени нема правни интерес да побија првостепену пресуду у делу којим је одбијен захтев тужиље.

Из наведених разлога на основу члана 390 и 401 тачка 1 ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић